

Åke Nilsson, självporträtt 1986.

Åke Nilsson

Konstnären Åke Nilsson, Lund, har gått bort efter en kort tids sjukdom vid 86 års ålder. Närmast anhöriga är barnen Ola och Ylva och systemen Brita.

● Åke Nilsson tillhörde en generation Göteborgsmålare som förenade ett stort intresse för form och färg med ett behov av att diskutera politiska och existentiella frågor i sin konst. Nilssons målningar är som lackmuspapper på tidens tillstånd, från Warszawapaktens invasion av Tjeckoslovakien 1968 till inbördeskriget i Syrien på 2010-talet. Atomkraftshotet, miljöförstörelsen, skogsdöden och många andra brännande samtidsämnen fann också pregnanta uttryck i hans konst.

Åke Nilsson hade, liksom fadern Göteborgskoloristen Nils Nilsson, en dubbel hemhörighet i Skåne och Göteborg. Åke Nilsson föddes i Malmö 1935 men växte upp i Göteborg, där han också gick på Slöjdföreningens skola 1951–1954 och Valands målarskola 1955–1958. På sistnämnda hade han bland andra Torsten Renqvist som lärare, en konstnär som genom sin sökande metod fick stor betydelse för Nilsson. Men än viktigare var generationskamraterna Bertil Berg, Roj Friberg, Bernt Jonasson, Folke Lind och Gunnar Thorén samt 1960-talets ökade samhällseliga fokus på miljö- och världspolitik. Nilssons stora samtidskommenterade dukar väckte nationell uppmärksamhet och köptes in av bland annat Moderna museet och Göteborgs konstmuseum.

1976 flyttade Åke Nilsson till Hovs Hallar vars steniga och bergiga landskap finns gestaltat på många dukar. Närheten till Köpenhamns museer blev viktig och han gick ofta i dialog med sina stora förebilder som Picasso, Munch, Brueghel och Goya även om det kan krävas viss uppmärksamhet från betraktarens sida att varsebli det.

De sista 20 åren av sitt liv levde Nilsson i Lund. Mörka visioner om världshändelser blandades med ett slags minnesbilder av människor som han sett i affären, på gatan eller på bussen. Han fångades särskilt av personer med distinkta utseenden exempelvis punkare. De är inte tänkta som porträtt utan utgör snarare ett galleri över korta möten på stan.

Till sina barn, Ylva och Ola, har han sagt att den dagen han går bort skulle de minnas honom genom att öppna en flaska gott rödvin och sätta på Sjostakovitjs åttonde symfoni. Också jag tänker sätta på stereon och hälla upp ett glas vin för att minnas en kär vän, en stor målare och en rakryggad person som inte kompromissade med sin övertygelse.

Jeff Werner